

KAMEN

STONE INDUSTRY

INDUSTRIJA KAMENA

SEPTEMBAR 2007 • Godina XIII • Broj 51

Zenit na Slaviji

Musić Mustafa

Dipl. Ing. Arh. Mustafa Musić

Rođen u Beogradu, 1949. godine. 1975. godine diplomirao na Arhitektonskom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Od 1977. godine na postdiplomskim studijama - katedra za projektovanje ovog fakulteta, obrađuje temu "Mentalna slika".

1979. godine postaje redovni član ULUPUDS-a - sekcija arhitekture i dobija status slobodnog umetnika, od kada u okviru svog ateljea obavlja umetničku delatnost, koja se uglavnom sastojala u izlagačkoj aktivnosti (preko 40 grupnih i samostalnih izložbi u zemlji i inostranstvu), teorijskom radu, kao i projektovanju i realizacijama najrazličitijih arhitektonskih objekata, od stilskih do najsavremenijih.

1980. godine, u Beogradu, osniva grupu arhitekata M.E.Č, koja se obračunava sa aktuelnom esnafskom praksom ove sredine, kroz promovisanje novih principa i poetika, izložbama, tekstovima i manifestima.

1981. godine dobio je stipendiju fonda "Moša Pijade" za studijski boravak u Engleskoj.

1982. godine postaje član po pozivu radne zajednice arhitekata i dizajnera SINTUM.

1990. godine u Beogradu, osnovao sopstveni arhitektonski biro-preduzeće za projektovanje i inženjering "ZENIT - inženjering", kroz koji projektuje i realizuje mnoge značajne objekte.

Preporuka arhitekata Dragane Stevanović i Olivera Stankovića, lišenih sujete, dovela me do ateljea gospodina Mustafe Musića dipl.arh. Pri upoznavanju, dadoh domaćinu primerak 50. "Kamen"-a, umesto vizit karte. Strpljivo i, rekla bih, zainteresovano prelistava časopis, pohvali dizajn i kvalitet, a iskreno divljenje uputi izdavaču i saradnicima, kako reče "zaljubljenicima koji ne odustaju". Razumljivo, najduže se zadržao na stranama koje su posvećene njegovim kolegama, iz arh.ateljea "studioS". Kompliment koji je njima uputio zaslužuje citiranje: "Oni se ne brukaju, ne alave, ali se ne daju". Lep početak razgovora, bez one česte recitacije "ja, pa ja..." Srećom, i nastavak je bio sve bolji.

Mustafa Musić, diplomirani arhitekta, magistar, rođen je u Beogradu na trećem spratu zgrade na čiji krov je smestio i svoj atelje. Adresa, trg Slavija, bliža odrednica, ugao ulica Kralja Milutina i Nemanjine. Biografske podatke o školovanju, projektima, putovanjima, nagradama i priznanjima, prepisaću sa, samo za ovu priču, spakovanog cd-a. Tok našeg razgovora i po neku ličnu impresiju, pokušaću da vam prenesem ovim tekstom. Atelje umetnika je prostran, svetao, luksuzno i moderno opremljen. Pri utisak je da gledate stranice ekskluzivnog časopisa za dizajn enterijera, no kao i većina prvih utisaka, i ovaj, vara. Zidovi su tu samo da pridržavaju prozore, raznih oblika i veličina. Postavljeni su tako da mogu da ulove svaki zrak sunca. Tih "lovaca" na svetlost ima i na potpuno neočekivanim mestima, a svoj zadatak obavljaju savršeno. Toplinu prostoru daje drvo, svetlo i lepo, a ima ga svuda. Kamena ima malo, s merom, kao da je dragulj. Za neposrednost i onaj osećaj "kao da se znamo" zaslužan je, svakako, vlasnik ovog "mesta pod suncem", Mustafa Musić.

Veoma je zanimljiv kao sagovornik, nastupa opušteno i otvoreno, te lako tanji granicu između gosta i domaćina. Nenametljivo pokazuje i neke "skriven" kutke, kojih ima, a koji svedoče da atelje nije samo za pokazivanje i reklamu. "Ovo je moja kelija u kojoj s mukom radim i stvaram, što možda govori o nedostatku talenta" reče kroz smeh, dok porazuje jedno takvo skrovito mesto. Okružio se mladim, energičnim i vrednim saradnicima, koji ga bez ustezanja i vrlo prisno, oslovljavaju sa Mujo, često ga prekidaju tražeći savet, donoseći telefon, najavljujući goste koji samo što nisu stigli. Teče svakodnevnica ateljea, kao laka i lepa muzika. Dirigent, potpuno posvećen i radu i posetiocu, a istovremeno, i samo na momente, kao da je negde daleko, kao da vidi neke samo svoje slike i čuje posebne note. Meni je zaličio, u najpozitivnijem smislu, na čuvenog Šerlok Holmsa. U iskrenoj priči o počecima, teškoćama samostalnog opstajanja ("bilo je i kvrgavih momenata"), Mustafa Musić, govori i o skorašnjim uspesima i nagradama. Laki prizvuk ponosa mogao se naslutiti kad je pomenuo otvoreni

konkurs za zgradu Muzeja Savremene Umetnosti u Novom Sadu, na kome je nagrađen. Za projekat poslovne zgrade u blizini Hrama Svetog Save takođe je dobio priznanje, kao i za "Kondominijum" na Dedinju. O nagradama inače, ima "zdrav" stav, da su dobrodošle na početku karijere, ali ne smeju postati same sebi cilj. O priznanjima, još samo kratko reče da je prihvatio poziv da bude naučni saradnik na arhitektonskom fakultetu beogradskog univerziteta, da povremeno drži predavanja doktorantima. Po sopstvenoj odluci, samostalac je od uvek, svestan cene, ali i lepote slobode. O proteklim godinama i karijeri, bez razmišljanja, kaže da je zadovoljan i ispunjen. Voli svoj posao i kada bi hteo da ga oboji jednom bojom, bila bi to plava, ali, golubije plava. O sebi privatno, reče da voli sport, naročito skijanje, još od detinjstva, ali i stoni tenis. Kako sam tvrdi, trudi se da time napravi protiv teg brojnim kafama, cigaretama, dugom sedenju. Uz telefonska ugovaranja poslovnih sastanaka po belom svetu, uz prijatan i opušten razgovor, stigismo do terase, do samog

krova ateljea. Pogled od koga se gubi dah. Vrhovima prstiju moguće je taći spomenik Dimitriju Tuciviću, hotel "Slavija luks" ili obrisati prasinu sa "deluks" zdanja nacionalne banke. Ovaj pogled je "krivac" za svu onu vazdušastu raskoš projekata arhitekta Mustafe Musića. Ovde on nalazi svu tu svetlost i širinu koju na najbolji način spakuje među neke zidove, zarobi staklom i pričvrsti kamenim ukrasima. Na ovom krovu, po sunčanom danu, negde oko podne, arhitekta Mustafa Musić je odabrao i ime za svoje preduzeće, "Zenit" koje pored figurativnog, ima i stvarno značenje. Nisam pitala, ali zar je moglo biti drugačije.

Na rastanku obećah da ću, umesto "hvala", doneti primerak 51. "Kamena".

